

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 5 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

ÅRETS I. MAI: Oppsving for den kommunistiske bevegelse i Norge

Allerede i det forberedende arbeide foran årets 1.mai var det klart den revolusjonære linje som Kommunistisk Arbeiderforbund er organisert på ville få en større gjennomslagskraft enn tidligere.

Kommunistisk Arbeiderforbunds organisasjon var klart gått inn i en fase av ekspansjon. I lang tid har den politiske konsolidering vært den primære oppgave - dernest kom grunnleggingen av et sentralt propagandaapparat - med egen presse o.l. Dette har gitt resultater.

Ved siden av en stadig større sympatisørkrets, - kraftig øking av abonnenter på pressa, grunnlegging av nye studie-

sirkler - vokser vårt organisatoriske grunnlag.

For ikke lenge siden blei Marxist-

Forts. side 6

Portugal mellom USA og EEC

Den 25de april ble det fascistiske Caetano regimet i Portugal styrtet. En militærjunta har foreløpig tatt dets plass med generalene Spínola og Gama.

som viktige forgrunnsfigurer. I disse dager pågår det kamper mellom de forskjellige politiske fraksjonene for å danne en provisorisk samlingsregjering.

Forts. side 5

Korrupsjon i Oslo kommune

I Aftenposten for 22.april 1974 kunne man lese om en viss form for korrupsjon innen kemnerkontoret i Oslo. Iflg. samme avis hadde en fra kemnerkontoret og en fra skattefogden i Oslo som var med i Bostyret for A/S Impuls oppsøkt varehuset dagen før opphørssalget og sikret seg varer. "Dermed har disse satt seg ut over bestemmelsene i konkursloven som sier klart fra at medlemmer av bostyret er avskåret fra å handle i slike tilfeller", heter det i nevnte avis. "Den røde Arbeideren" har brakt i erfaring at det denne gang var kontorsjef Hasle som brøt konkurslovens bestemmelser. Det er imidlertid høyst sannsynlig at refererte tilfelle ikke er et enestående fenomen og at kontorsjef Hasle ikke er alene om denslags transaksjoner. Det sies at da det store møbelfirmaet Greffa gikk konkurs skjedde det samme.

Når Aftenposten en sjelden gang tar opp kritikkverdige forhold i Sør-Norge, har det som oftest bare én hensikt: Å beskytte pengefolks interesser. Så også med korrupsjonsskandalen på kemnerkontoret. Ved å realisere konkursboenes varer til lavpris ville den såkalte

Forts. side 9

Det har vært mange måter å framstille motsigelsen mellom de to presidentkandidater som kampen sto om i annen omgang, Giscard d'Estaing og Mitterand. Seierherren mener seg å representere de frie franske institusjoner mot en truende kollektivistisk livsform som strider mot franskmannens natur. Taperen Mitterand og hans medløpere framstiller seg som kandidat for "venstresiden", som da i hovedsak forutsettes å omfatte arbeiderklassen og borgerlig-radikalt mellomskikt.

Det burde være forsøket verdt å trenge bak denne mystifiserende språkbruken, særlig ettersom en god del presumpitivt revolusjonære grupper og personer slut-

ringen det småborgerlige venstre har hengitt seg til fordi Mitterand tapte. Det liberale borgerskapet i allianse med arbeideraristokratiet kan framtre som en tilsynelatende venn av arbeiderklassen. Det er grunn til å legge vekt på ordet tilsynelatende. Det er ingen tilfeldighet at en serie generaldirektører for de viktigste monopolene i Frankrike og en del andre framsynte menn innen kapitalistklassen både finansielt og politisk har gitt sin støtte til Mitterand. Det disse har skjønt bedre enn noen er at det den franske kapitalisme framfor alt har manglet er en sosialdemokratisk effektiv reformisme å la Scandinave til å gjennomføre den nødvendige strukturrasjonalisering og til å integrere arbeiderklassen gjennom en korporativisering av fagforeningene. Argumentasjonen til de nevnte generaldirektørene dreier seg i hovedsak om to punkter: 1. Behovet for en aktiv statlig finanspolitikk for å kanalisere kreditt til "de sektorene som bør utvikles". (Minst av alle er altså disse generaldirektørene motstandere av det som i Morgenblad - og Aftenpost - Norge ville blitt kalt den endelige undergang for det frie næringsliv.) 2. Den innstramningspolitikken som nødvendigvis

med denne klassen hører til de aller lumreste innslag i Mitterands kampanje. Til en forsamling av småhandlere uttalte han: "Finansministeren underskriver i morgen dødsdommen over Dere. Finansherrene vil ta alt fra Dere; det er deres lov, deres politikk." Det bør her gjøres oppmerksom på at antisemittismen fortsatt er levende i Frankrike, og at denslags "antikapitalisme" er vel egnet til å holde liv i den. Mitterand har da naturligvis heller ikke unnlatt å kripe inn på småbondens lille eiendom - hvor antisemittismen også har vokstervilkår - og hvisket forførende: "Vi skal redde Dere fra undergangen." På anklagene fra en formann i en bondeorganisasjon om at venstresiden representerer en kollektivism som er bonden og landbruket fremmed, svarer Mitterand i et brev til samme formann at det slett ikke er venstresiden som truer familiebruket, men derimot "den anonyme kapitalists kollektivism" - og han lover at prisstoppen han skal sette i verk ikke skal omfatte prisene til produsent på landbruksvarer.

Mens småborgeren loves trygg grunn under føttene, er løftene til arbeiderklassen stort sett av mer luftig karakter. Arbeiderne forespeiles et nærmest himmelsk liv. Bortsett fra senkningen av pensjonsalderen og høyningen av minimumslønnen (hvor venstre-siden forresten ble overbuddt av Giscard d'Estaing) har Mitterand og co. særlig betont bedringen av livets kvalitative sider i fall venstresidens kandidat skulle bestige republikkens trone. De rene orgier er blitt drevet i lyrisk svada om et "bedre liv", et "mer menneskelig arbeid" etc., kort sagt: her konstrueres en sosialdemokratisk versjon av teologenes løfte om et liv etter døden.

Det finnes bare ett holdbart motiv (men også det er diskutabelt) for å ønske denne venstreunionen til makta. Det sterke grepet kommunistpartiet ennå har over arbeiderne gjør det kanskje historisk nødvendig at det kompromitterer seg ved å komme i regjeringsposisjon slik at klassen på lengre sikt kan kaste dette revisjonistiske åket av seg for på nytt å organisere seg på revolusjonært grunnlag.

I.L.

Valget i Frankrike

tet opp om Mitterand, om enn med større og mindre reservasjoner.

Hva skjuler seg bak ordet "venstresiden"? At arbeidermassene massivt stemte på Mitterand, bør ikke få noen til å tro at han representerte arbeiderklassen. Den eneste av hans programposter som av naive sjeler kunne oppfattes som "sosialistisk", var planene om å nasjonalisere bankvesenet og en del sentrale industrier. Men dette er jo god gammel gaullistisk politikk, så på dette punktet kunne høyresiden vanskelig angripe ham.

Valgkampen kom for en stor del til å dreie seg om hvem av de to kandidatene - Giscard d'Estaing eller Mitterand - som best kunne ivareta nasjonens interesser, hvem som best kunne sikre det nasjonale samhold, sikre arbeidsfred og opprettholde den sosiale ro og orden. Det var med andre ord to konkurrerende bevegelser ute og gikk - begge rettet mot arbeiderklassen og med ett felles anliggende: å gjenreise en kriserammet nasjonaløkonomi. Inflasjonen nådde siste år 15%, arbeidsledigheten er stor og underskuddet på handelsbalansen alarmerende.

At Giscard d'Estaing gikk av med seieren, gir egentlig ikke borgerskapet noen særlig grunn til å juble, iallfall ikke i en slik grad at natteroen på Champs Elysées ødelegges. Det franske borgerskapets arkaiske angst for at kommunistpartiet skal få politisk ansvar i regjeringsposisjon er en hemsko for dets langsiktige interesser, og kanskje også dets kortsiktige. På bakgrunn av den stammefeiden som pågår mellom gaullister og giscardianere kan den nåværende majoriteten - sett på bakgrunn av den kritiske økonomiske situasjonen - komme til å utgjøre en for skjør koalisjon til å kunne gi den nye presidenten den nødvendige handlekraft.

På den andre siden har arbeiderklassen ingen grunn til å delta i den sut-

vil måtte innføres for å sikre kapitalens akkumulasjon, vil kunne skape stor politisk uro om den ikke gjennomføres av en regjering med folkelig støtte. Bare venstresiden vil kunne oppnå en slik støtte.

Dette temaet om sosial ro og orden har både Mitterand og kommunistene i sin sanseløst opportunistiske stemmefisking utnyttet til det ytterste. Overfor et borgerskap og et småborgerskap med angsten fra mai 68 sittende dypt inne i kjøttet har de både spilt på lokketoner og kommet med dulgte trusler: "Vinner venstresidens kandidat, er arbeidsfreden sikret, folket må ikke splittes, nasjonen må holde sammen." En tale av Mitterand i en småborgerforsamling avsluttes slik: "Å fortsette dagens politikk, (dvs. høyresidens) det er å løpe en enorm risiko for at klassene splittes slik at den nødvendige nasjonale enhet skades. Hvem kan unngå det uten den som har arbeidernes tillit? Den alliansen vi har knyttet innleder en ny fase i vårt folks historie." Kommunistpartiet har fulgt opp med å påpeke at kragelen mellom fraksjonene innen den nåværende majoriteten hindrer en "demokratisk og nasjonal fornyelse" (!) På den annen side forespeilte de en syndflod av streiker og annen elendighet om seieren skulle havne hos Giscard d'Estaing.

Vi ser altså hva denne såkalte "venstresiden" representerer: En bred folkefront rettet mot arbeiderklassen. Det er det revisjonistiske kommunistpartiet og Mitterand som representerer den antikomunismen som i dag er mest virkningsfull, fordi de har klart å fylke arbeidermassene bak seg og fordi de - når sammensetningen av publishment kan passe til det - kan tillate seg å benytte en antikapitalistisk fraseologi og tordne mot "kapitalismens diktatur". Dette er jo toner som vekker gjenklang hos det truede småborgerskapet, og leflingen

Ensidig presse

I begynnelsen av mai fikk vi et nytt eksempel på den ensidighet som rår i norsk presse, radio og TV. Med kjempebokstaver og bilder ble den palestinske aksjonen i den israelske grensebyen Maalot hvor 16 skolebarn ble drept, slått opp. Sionistenes "gjengjeldelsesaksjon" i flyktningeleiren Aim El Hellwe hvor et hundretalls kvinner og barn ble drept ned, fikk en meget beskjedne omtale. Ord som terror og terrorister ble flittig brukt og fordømt, vel og merke "palestinsk terror". Etter borgerpressens oppfatning er en vilken som helst gjengjeldelse berettiget.

Hva var det imidlertid som skjedde i grensebyen Maalot og hvem har ansvaret? Om ansvarsforholdet hadde den sionistiske avisen Haaretz den 17.mai følgende å si:

den röde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Vi går mot strømmen!

Helt fra den vitenskapelige sosialismen ble utformet av Marx og Engels har den revolusjonære bevegelsen utviklet seg i kamp mot alle former for opportunistisme. Lenin påviste at opportunisten innen arbeiderbevegelsen henger organisk sammen med utviklingen av imperialismen. Den er ikke et resultat av enkelte personers feiltolkninger eller karakterløshet. Den er en sosial foreteelse som er nøye knyttet til visse skikt og klasser i det kapitalistiske samfunnet, og den gjenspeiler deres klassemessige stilling.

Lenin skriver: "Revisjonismens uunnngåelighet henger sammen med dens klasse-røtter i det moderne samfunnet. Revisjonismen er en internasjonal foreteelse... fordi det i hvert kapitalistisk land ved siden av proletariatet alltid finnes brede skikt av småborgerskap... En hel rekke "mellomlag" skapes uunnngåelig på nytt av kapitalismen... Disse nye småprodusenter slynges like uunnngåelig ut i proletariatets ledd. Det er helt naturlig at den småborgerlige verdens-

anskuelser atter og atter bryter fram i de store arbeiderpartienes ledd."

Under den 1. verdenskrig formulerte Lenin parolen om at de revolusjonære krefter måtte gå mot strømmen for å skape revolusjonære partier. Den annen Internasjonales fullstendige sammenbrudd var et resultat av dens sosialsjåvinisme og fullstendige klasseforræderi, og av de revolusjonære krefters konsekvente avsløringer av dens borgerlige klassekarakter. Den kommunistiske Internasjonale ble opprettet som arbeiderklassens internasjonale revolusjonære kampstab. Da den kommunistiske bevegelse i store deler av verden utviklet seg i revisjonistisk retning etter Khrusjtsjovs maktovertakelse, ble igjen kampen tatt opp for å skape nye revolusjonære kommunistiske partier. I dag er parolen om å gå mot strømmen et viktig slagord i kampen mot borgerlig tenkning og overlevninger i det sosialistiske Kina. Som vi ser er det bare uforsonlig og skånselsløs kamp mot småborgerlig tenkning, grunnet på arbeiderklassens egne interesser som kan bevare og trygge den revolusjonære bevegelsen.

Kommunistisk Arbeiderforbunds linje er også å gå mot den strøm av reformisme og revisjonisme som ligger som en klam hånd over arbeiderklassen her i landet. Den raske utvikling av oljeindustrien og de muligheter som her foreligger fører til at Norge styrker sin stilling som imperialistisk stat, noe som igjen er til fordel for den prinsippløse opportunisten. Dette, i tillegg til at man enda har et forholdsvis sterkt småborgerskap som tradisjonelt har influert sterkt på den organiserte arbeiderbevegelsens politikk, fører til at vår kamp vil bli langvarig og hard. Likevel vet vi at den vil føre til endelig seier fordi utviklingen av storindustrien uunnngåelig vil skjerpe kapitalismens indre motsigelser, og styrke arbeiderklassens kampkraft.

Alle partier og organisasjoner gjenspeiler forskjellige klasseinteresser. Selv om sosialdemokratiet og den småborgerlige venstrebevegelsen får oppslutning fra flertallet av den norske arbeiderklassen innebærer ikke dette at disse organisasjoner ivaretar arbeiderklassens interesser. Det er i stedet et

konkret eksempel på at borgerskapet og småborgerskapet enda binder arbeiderklassen til en reformistisk politikk som utelukkende tjener eierinteresser. Vi har stilt oss som et konkret og ærgjerrig mål å bryte ned hele den "til-lit" som disse selvbestaltede "arbeiderledere" har.

Gjennom sitt åpne forsvar for et stadig mer korporativistisk statsapparat har DNA mistet mye av det tradisjonelle grepet på arbeiderklassen. SV rykker i stadig sterkere grad fram som en småborgerlig reserveskanse for kapitalen, for å forsvare borgerskapets eierinteresser mot en virkelig venstreutvikling innen arbeiderklassen.

Kommunistisk Arbeiderforbunds oppgave blir derfor å avgrense de revolusjonære krefter fra det reaksjonære og kontrarevolusjonære småborgerskapet. Gjennom konkret å påvise klassekarakteren i SV's og AKP's politikk vil vi vise at den står i et uforenlig motsetningsforhold til arbeiderklassens egne interesser. Vår politikk rettes inn på å trekke til oss arbeiderklassens mest framskredne deler, både de innen SV-AKP som vil en revolusjonær linje, men slenger med strømmen, og framfor alt de som enda ikke er organisert fordi de ikke anser noen av de etablerte organisasjonene som noe alternativ. Selv om vi enda kvantitativt sett er en liten organisasjon er det bare Kommunistisk Arbeiderforbund som bygger på marxismen-leninismen, og som tar utgangspunkt i klassens egen kampkraft. Vi har ikke noe illusorisk ønske om å forene arbeiderklassens kamp med andre klassers, tvert i mot vet vi at dette innebærer en opportunistisk nederlagslinje. I stedet legger vi opp en strategi og taktikk med den målsetting å avgrense arbeiderklassens kamp fra alle andre klasser og lag, for derved for første gang i Norge å kunne bygge opp en selvstendig arbeiderbevegelse, under det kommunistiske partiets ledelse.

Derfor går vi mot strømmen, i kamp mot alle opportunistiske avvik!

"Det som sto på spill var ikke å slippe terroristen i bytte med skolebarna, men å slippe gislene i bytte mot å eventyre hele vår befolknings livsstil".

Tydeligere kan det ikke sies: Skolebarna måtte ofres, enhver annen handling ville være et brudd på den israelske livsstilen.

At det var sionistene selv som drep- te skolebarna bevises best ved det faktum at skolebygningen i Maalot ble stormet en time før geriljasoldatenes tidsfrist gikk ut. Aksjonen ble personlig ledet av den enøyde banditten Moshe Dayan.

Vi har tidligere uttalt at palestinske terroraksjoner av liknende type som i Maalot er forståelige og også rettferdige sett i relasjon til de nesten en million palestinere som er for-

drevet fra sitt land og som fører en umenneskelig tilværelse i flyktningeleire i Libanon, men slike individuelle aksjoner vil aldri føre palestinernes sak nærmere målet, fordi slike aksjoner uvilkarlig vil passivisere massene i den revolusjonære kampen.

Den palestinske frigjøringsbevegelsen består ikke bare av selvmordskandidater som kaprer fly og båter og som besetter skoler og liknende slik norske aviser vil ha det til. Den består i aller høyeste grad av en bevisst organisering av de 300 000 palestinere i selve Israel og blant de 1,5 mill. i Gaza og vest for Jordanelva. Den organiserte motstanden utgjør en virkelig trussel mot sionistene, bare på en dag gjennomførte man 38 vellykkede aksjoner inne i selve Israel. Det er ingen tvil om at den palestinske frigjøringsbevegelsen vokser og styrkes - men det nors-

ke folk får ikke vite noe om det. Norske aviser, radio og TV ofrer bare plass til "Palestinske Terrorister".

EYV

Tariffoppgjør

og

dobbeltspill

Like før 1. mai kunne borgerskapet juble over et knapt ja-flertall for tariff-forslaget blant landets jern- og metall-arbeidere. Nå følger de andre forbundene etter i samme spor. Borgerskapet har grunn til å juble. Mens konjunktorene, prisene og profitten bare stiger og stiger, har de fagorganiserte nå tilsynelatende firt både på kravet om ettårig avtale, helautomatisk indeksregulering og selv de mest beskjedne lønnskrav. Når LO-pampene nå har klart dette, rekner borgerskapet med at de samme pampene også skal klare å opprettholde arbeidsfreden i de to åra som kommer. I så fall vil det bli Kløndyke-tilstander for kapitalen, og desto verre for arbeiderklassen.

Borgerskapet bør imidlertid ikke juble for tidlig. Det knappe ja-flertallet i jern- og metall kunne like gjerne ha vært et nei-flertall. Mer enn om tilfredshet vitner det om på den ene siden at for store deler av jern- og metallindustrien spiller de lokale avtalene vel så stor rolle som den sentrale tariffavtalen, på den andre siden om at arbeiderne hadde liten tro på resultatet av en toppdirigert konflikt. Desto større grunn er det nå for arbeiderklassen selv på grunnplanet til å reise krav og kamp på tvers av både tariffavtalen, den borgerlige arbeidstvistlovgivningen og LO-apparatet - både i jern- og metall og i industrien forøvrig.

Innen LO-apparatet - og i rekkene av aspiranter til dette apparatet i SV og AKP - har avstemningsresultatet i jern- og metall utløst et forrykende bikkjelslagsmål. Den gamle classesamarbeideren med direktør Siem på Aker, Ragnar Kalheim, er særlig irritert over det store ja-flertallet i jern- og metallindustrien i Bergen. Han mener at verken tillitsmennene eller arbeiderne der kan ha satt seg skikkelig inn i det dårlige tariff-forslaget. Særlig på bakgrunn av endags-streiken imot skatter og prisstigning i Bergen før påske mener han at han har grunn til å være skuffet.

Dette har imidlertid Kalheim ingen grunn til. Hvis han hadde tatt innholdet i endags-streiken i Bergen i betraktning, hadde han forstått at det etterfølgende ja-flertallet blant byens jern- og metallarbeidere kunne vært forutsagt. Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund har gjort det før, og vi mener fortsatt at det er nødvendig for arbeiderklassen å ta et kraftig oppgjør med den politiske linjen som de faglige pampene i Bergen hadde lagt opp for endags-streiken. Denne streiken var i virkeligheten en direkte bønn til regjeringen om å gripe inn i lønnsoppgjøret med en såkalt "pakkeløsning" a la Skånland-utvalget. I streikedemonstrasjonstoget lot arbeiderne seg villede til å gå under Aspen-

gren- og Højdahl-inspirerte paroler om "Økt disponibel realinntekt for de yrkesaktive", "Mot Parkinsons lov" og om "å være offentlige utgifter til sosiale fellestiltak". Det lyder hardt, men det er tvingende nødvendig å slå fast at denne linjen ikke bare er Aspen- og Højdahl-inspirert, ikke bare nærmest uttrykker et krav om å få innført Skånland-utvalgets sosialfascistiske forslag om permanente regjeringsinngrep i tariffoppgjøret, men representerer Anders Lange-linjen i arbeiderbevegelsen, dvs. den svarteste reaksjon. Den kanaliserte i virkeligheten arbeiderklassens misnøye inn i et tvers gjennom illusorisk kamfelliesskap med arbeidsgiverne mot en stat som daglig ikke gjør annet enn å fremme de samme arbeidsgivernes interesser, dvs. den avleder arbeiderklassen fra å føre sin klassekamp direkte mot klassefienden og mot staten som den samme klassefiendens organiserte tvangsmakt.

Det er ikke det minste underlig at AKP-gruppen uten forbehold støttet opp om denne endagsstreiken og demonstrasjonen "som den største i Bergen siden før krigen". Dette ikke bare på grunn av sin småborgerlige spontanisme og respekt for enhver bevegelse, uansett bevegelsens politiske innhold. Men også, og først og fremst på grunn av at opprettelse av et illusorisk kamfelliesskap mellom arbeidere og kapitalister mot "statsuhyret" alltid har vært småborgerskapets reaksjonære drøm.

De faglige tillitsmennene i Bergen har selv i sitt svar til Kalheim i diskusjonen om avstemningsresultatet i Dagbladet best karakterisert den lovprisede endagsstreiken - ved uttrykkelig å slå fast at det streiken ba om, var regjeringstiltak mot prisstigningen og skattene - og at når Kleppe så kom inn i tariffoppgjøret med sin pakkeløsning, kunne Bergensarbeiderne gå fornøyd til urnene og stemme ja. De bad om regjeringsinngrep - og fikk det de bad om!

For endagsstreiken var ikke noe annet enn en bønn om den samme type tiltak som ble iverksatt under det toppdirigerte indeksoppgjøret i fjor vår, som igjen var skåret til over lesten til et forslag om regjeringsinngrep fra NKP.

Krokodilletårene blir enda mer avslørt når Orientering

uttaler at det nå trengs ytterligere 21% lønnsøkning for å kompensere prisstigningen og opprettholde kjøpekraften!

Orientering karakteriserte før avstemningen Jern- og Met.forbundets opprin-

nelige 7,5 %-krav som "et gjennombrudd for venstrefløyen i fagbevegelsen".

AKP's faglige taktikk kan i forhold til dette bare karakteriseres som fullstendig amatørmessig. "Klassekampen" bare fortsetter å rose Bergensarbeiderne for den "enestående" endagsstreiken, og oppfordrer Oslo-arbeiderne til å fortsette kampen på tvers av avstemningsresultatet med å gjennomføre den samme endagsstreiken i Oslo!

Vi mener derimot at det er en helt annen lærdom som arbeiderklassen må trekke av vårens tariffoppgjør - nemlig at det eneste som nytter, er å reise kravene og føre kampen nedenfra, om nødvendig etter mønster av de ulovlige streikene, på tvers av både arbeidstvistlovgivningen, avtaleverket og LO-apparatet. Slik situasjonen har utviklet seg, er tariffoppgjøret ikke lenger en kamp for arbeiderklassens krav, men det fungerer vesentlig som et middel til å opprettholde arbeidsfreden i den lange perioden det står på.

Vi er ikke motstandere av å kjempe mot prisstigning og skatteutplyndring. Men alle erfaringer viser at denne kampen føres ikke best ved å sette fram petisjoner overfor staten. Staten er til for å tjene klassefiendens interesser. Bare når arbeiderklassen viser kampberedskap og retter misnøyen direkte mot klassefienden vil staten måtte reagere, ikke overfor en arbeiderklasse som skåner kapitalistenes profitt og fører skinnkamp mot staten.

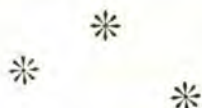
Mer enn noen gang tidligere etter krigen er mulighetene nå tilstede for å øke lønnsandelen ved å reise krav fra grunnplanet. Konjunktorene er høyere og arbeidsmarkedet strammere enn noen gang. Skjær gjennom all fraseradikalisme og avvis Anders Lange-linjen i arbeiderbevegelsen!

H.B.

Gr----

Det er vår og det suser i blodet hos mange. I naturen og innen politikken foregår en utstrakt parringslek. På mange måter er dette naturlig og riktig, men når det gjelder parringen innen det politiske liv og innen fagbevegelsen, så er sikkert en og annen noe skeptisk. En bør ihvertfall ikke kalle det lek. Men koselig er det.

Det aller koseligste paret jeg vet om er Aspengren - Selvig. De kler hverandre så godt. Alltid ser en dem sammen - arm i arm eller hand i hand. I fjernsynet, i radio og under forhandlinger opptre de i fellesskap. En føler seg så trygg når en ser dem. Her er styrke og intelligens forenet. Aspengren ser jo sterk ut.

Selvig ble inderlig forbanna da han ikke fikk være med på torget 1.mai. Han mente at han var like kvalifisert som Aspengren og følte det som en ren forbigeelse.

Noen har sikkert misforstått saken og undret seg over både tog og talere 1. mai, men alt er så naturlig. Neste gang er det kanskje R.T. Larsen og Høydahl som skal slåss for felles sak mot--
- . Ærlig talt så er jeg ikke sikker på hvem de skal slåss mot, men det er helt sikkert at de vil slåss for Høydahl og Larsen.

Etter hva ryktene forteller så er ikke forholdene like idylliske overalt. Det heter seg at Bresjnev har vært på

besøk ved grensen mot Kina. Hva han gjorde der kan en bare gjette seg til, men en dag han var ute og luftet hunden, sto Mao på den andre siden av grensen. - Hvor skal du hen med den apekatten?, ropte Mao.

- Du ser da vel at dette er en hund og ikke noen ape, svarte Bresjnev.

- Jeg snakket ikke til deg, jeg spurte hunden, repliserte Mao.

Portugal... Forts. fra side 1

Foruten de militære er kristelige antifascister, sosialister og kommunister med på samlingsbestrebelsene. "Kommunistene" har det best utbygde organisasjonsapparat blant de politiske grupperinger, og til nå har dette vært brukt til å føre en "ansvarlig politikk", ved å mane til ro og samarbeid med den sittende juntaen. Lederen for det portugisiske kommunistpartiet, Alvaro Cunhal, har oppholdt seg 14 år i eksil i Tsjekkoslovakia og representerer således bindeleddet til Sovjet. På toppplanet kommer de økonomiske motsetninger til uttrykk mellom Soares, representant for "sosialistene", og general Spinola som til nå både har hatt støtte fra de vernepliktige og storfinansen.

Portugal's kolonier i Afrika: Angola, Mosambik og Guinea Bissau spiller en avgjørende rolle i den maktkamp som nå pågår - en kamp som avspeiler de stadig større motsetningene mellom Europa og USA. Før kuppet så det ut til at Portugal's tilknytning til USA gjennom NATO var i ferd med å bli forsterket. Det var ventet at Portugal ville gi Amerika tillatelse til å opprette nye marinebaser i Mosambik. Det var snakk om havna Nacala i Nord-Mosambik, som ville gi plass for hele USA's sjette eller sjuende flåte. Portugal som strategisk viktig territorium viste seg ikke minst i den siste Midt Østen konflikten. EEC-landene nektet mellomlanding for amerikanske fly på vei til Israel. Portugal derimot ga tillatelse til fylling av brennstoff på militærbasen på Azorene. Men Portugal er ikke bare knyttet til USA militært. Amerikanske økonomiske interesser i Portugal har stadig vokst seg sterkere, og representerer en trus-

sel mot den nasjonale kapitalismen. Portugal's næringsliv og rike ressurser i koloniene, spesielt Angola, er konsentrert i en håndfull familieforetak som gjennom monopolistisk drift har kunnet holde utenlandske konkurrenter fra livet. Salazar-regimet holdt utenlandsk kapital borte fra landet. Caetano derimot har oppmuntret til utenlandsk investering i Portugal for å finansiere kolonikrigen, som har tatt 40% av nasjonalbudsjettet. Dette betyr at Portugal har kommet i et avhengighetsforhold ikke minst til amerikanske økonomiske interesser. General Spinolas angrep på kolonikrigen må sees i dette lys. Store deler av hæren som utgjøres av vernepliktige, har samlet seg bak ham. Men han er først og fremst det nasjonale borgerskaps talsmann og problemet for disse interessene er å nedtrappe avhengighetsforholdet til USA militært og dermed økonomisk samtidig som kontrollen over koloniene's ressurser bibeholdes.

En nøkkelperson i denne konflikten er "sosialist"lederen Soares. Han har foreløpig i motsetning til Spinola gått inn for uavhengighet for koloniene og en utvetydig orientering mot EEC. Etter 5 års eksiltilværelse i Paris kjenner han allerede EEC's byråkratiske ganger. Han har allerede med Spinolas godkjennelse hatt drøftinger med EEC kommisjonen der begge parter i et kommunike sa at "et demokratisk Portugal har sin naturlige plass i det Europa som er under oppbygging." Delegasjonskretser i Brussel snakker allerede "om mulighetene for at en utvidet avtale mellom Portugal og EEC kan komme i stand hvis forholdene stabiliserer seg. En utvidet avtale (Portugal har nå en handelsavtale) kan innebære assosiering med sikte

på framtidig portugisisk medlemskap." Portugal er i drift, og orienteringen mot EEC synes sannsynlig. Men utgangen på den kamp som nå foregår, er ikke gitt. Gjennom den liberalisering som til nå har pågått, er det portugisiske borgerskap redd for å miste kontrollen med utviklingen. Etter nesten 50 års undertrykkelse av fascistregimet kan den portugisiske arbeiderklassen reise seg til kamp. Foreløpig har juntaen og dens støttespillere blant kommunistene og sosialistene holdt arbeiderklassen i tømme. Mye vil avhenge av hvorvidt disse grupperingene er i stand til å kanalisere arbeiderklassens misnøye inn i organisasjoner skåret over samme lest som de vestlige sosialdemokratiers. Forhandlinger mellom portugisiske "sosialister" og bl.a. de nordiske sosialdemokratiske partier har allerede funnet sted for å bygge opp en "demokratisk og enhetlig" fagbevegelse. DNA er allerede i gang med pengeinnsamling.

I en slik uavklart situasjon er et høyrekupp, støttet av USA, ikke usannsynlig. CIA er allerede observert i virksomhet i Lisboa. I tilfelle av et nytt høyrekupp vil de, slik erfaringene fra Chile har vist, ha lett spill med å slakte ned en stor del av de krefter som nå har trådt fram i dagslys.

USA's kontroll i midelhavsområdet har til nå hatt sin viktigste forankring i militærdiktaturer: Spania, Portugal, Hellas og Tyrkia. Tyrkia er som kjent på vei inn i EEC og med planer om å nedtrappe sine NATO-baser. Mister USA også kontrollen i Portugal er Amerikas militære og økonomiske interesser i Europa alvorlig truet.

T.M.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyvn.28, Bekkelaget, Oslo l.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
Torgenholtet, 2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10,B, 3000 Drammen.

Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand S.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.

ÅRETS...

Forts. fra side 1

leninistisk Ungdom dannet som Kommunistisk Arbeiderforbunds ungdomsorganisasjon.

Kommunistisk Universitetslag har funnet sin plass som støtte til Kommunistisk Arbeiderforbunds ledelse i arbeidet for å grunnlegge et kommunistisk parti i Norge.

Samtidig har det lyktes å forsere arbeidet med kritikken og kampen mot den småborgerlige sosialismen i SV og AKP. Vår front mot Borgerskapet og dets lakeier i sosialdemokratiet og LO-apparatet er derfor blitt mere slagkraftig.

Allerede på det forberedende stadium var det full enhet om vår linje 1.mai. Den gikk ut fra linjen "Klasse mot klasse" og uforsonlig kamp mot klassesamarbeidslinjas forskjellige avskygninger. Dessuten tok linja særskilt hensyn til det trinn i den politisk-organisatoriske oppbygging vi befant oss i, - og derfor blei det lagt avgjørende vekt på å mobilisere alle krefter til propagandering 1.mai for den kommunistiske klassekamp-linja og den revolusjonære teoriens nødvendighet.

De politiske paroler blei følgende:
Ned med kapitalismen - for sosialismen.

For arbeiderklassens enhet på klassekampens grunn!

Ned med klassesamarbeidet.
Ned med imperialismen - for den proletariske internasjonalisme!

Dessuten blei det gått kraftig tilverks mot LO-NAF-avtalen i tariffoppgjøret og påvist nødvendigheten av å forberede lønnskampen fra arbeidsplassene med grunnlag i de "ville" streikers erfaringer.

Løpesedler mot avtalen var spredd fra K.A.'s side på de største jernbedrifter før 1.mai i forbindelse med Jern og Met.avstemninga. Spesielt blei Oslo-Akershus-området godt dekket - dessuten endel skipsverft ellers i landet.

"den røde Arbeideren" kom ut med eget 1.mai nr. - det samme gjorde "Ungkommunisten". Dessuten utga K.U.L. et eget 1.mai nr. av "Gnisten" som blei spredd på universitetene foran 1.mai. Et eksempel på den nye aktiviteten er også at det dukker opp lokalaviser som f.eks. Lillestrøm og Rælingen K.A.'s "Bolsjevik" til støtte for den lokale propagandaen.

Kommunistisk Universitetslag startet

med stand og spredning av "Gnisten" foran 1.mai - deretter stilte K.U.L. sine krefter og sin organisasjon inn til rådighet for K.A.'s arrangementer, hovedsaklig i Oslo.

I Oslo blei det avholdt to stands fra kl. 900 og ut dagen. Standene var pyntet med røde flagg og sigd og hammer og utstyrt med våre publikasjoner. Det blei lagt vekt på demonstrering av våre studiesirkler ved siden av avis- og tidskriftsalg. Spesielt hovedstanden ved Jernbanetorget (T-banen) var meget godt besøkt.

Et 40-tall selgere av "den røde Arbeideren" var dessuten hele tiden i aktivitet "i felten" ute i byen. Dessuten var flere i aktivitet med salg av Røde Fane, - og ungdomskamerater solgte Ungkommunisten på byen. La oss si det med en gang. Et dristig kalkulert opplag av "den røde Arbeideren" blei utsolgt! Vårt materiell forøvrig gikk også over forventning.

En spesiell løpeseddel i et antall av 5000 blei også spredd - hovedsaklig i forbindelse med AKP-arrangementet.

Om kvelden arrangerte Oslo K.A. 1.mai festmøte i Tøyen Samfunnshus store sal, med fullt hus og stor stemning. Hovedtalen blei holdt av kamerat Kjell Hovden, dessuten var det taler av kameratene, formannen i Marxist-Leninistisk Ungdom: Arild Amillom og Tore Hem fra Kommunistisk Universitetslags styre.

I sin tale understreket Kjell Hovden K.A.'s prinsipielle linje på 1.maidagen. Spesielt kom han inn på Lenins tese om "å gå mot strømmen" når opportunismen preget arbeidernes spontane bevegelse. Vi støtter fullt ut den vilje som i dag reiser seg i arbeiderbevegelsen til å gjøre opp med klassesamarbeidsprofetene innen DNA- og LO-ledelsen, men det er ikke vår oppgave å hoppe på SV-folkenes organiserte framstøt for å innfange bevegelsen for en ny illusjonspreget klassesamarbeidslinje. Tvert imot, vi må bekjempe dette framstøt. Det var ikke kommunistenes rolle å gå i tog med SV for å samles på Youngstorget med Tor Aspengren og DNA's forræderiske politikk. Det var vår oppgave å bekjempe retninga til dette "tog".

Likefullt måtte det være vår oppgave å snu ryggen til AKP-frontens småborgerlige og opportunistiske løsning som ikke tar utgangspunkt i arbeiderklassens kamp - og som fornektet virkeligheten i parolen: "Klasse mot klasse".

På vårt kommunistiske grunnlag og nettopp på grunn av det ansvar vi har - ikke bare for den norske arbeiderklasse -

men like mye p.g.a. det ansvar vi føler for den internasjonale bevegelsens oppgaver kunne vi ikke legge oss på ryggen for opportunismen - men kaldblodig holde fast på den revolusjonære linje og sørge for dens markering på 1.mai. Vi vil enhet - men på klassekampens grunn.

Arild Amillom - MLU's formann, la fram den kommunistiske ungdomsbevegelsens plattform og erklærte at MLU av alle krefter ville virke for gjenreising av et Norges kommunistiske ungdomsforbund. MLU ville arbeide under K.A.'s ledelse for å mobilisere arbeiderklassens ungdom for sosialismen og til aktiv støtte for arbeidernes klassekamp. Han ga dessuten rede for hvordan MLU var oppstått under skarp kamp mot de småborgerlige organisasjoner på "venstre"sida slik som AUF, Rød Ungdom og SVU. Han erklærte at hovedmotsigelsen i Norge som går mellom proletariat og borgerskap gjenspeiles i ungdomsbevegelsene. MLU står ubetinget på proletariatets side.

Tore Hem - K.U.L., holdt en tale som slo fast det kommunistiske studentlagets rolle og oppgaver - dessuten viste han til studentenes forhold til klassekampen overhodet. Hans tale er gjengitt annet sted i avisa.

Kamerat Esther Bergerud leste sitt eget dikt "Eventyret om mennesket" som viser at vår bevegelse også rår over skapende proletær kunst.

Tøyen Samfunnshus møtesal var flott pyntet med transparenter og røde faner med hammer og sigd - og arrangementskomiteen hadde gjort et utmerket arbeid med regi, servering av mat, loddsalg og underholdning. Og igjen - arrangementet ga et bra overskudd økonomisk.

1.mai i distriktene.

I Lillestrøm hadde K.A. og M.L.U. salgsaksjon om formiddagen. Ved siden av salg av "Ungkommunisten", "den røde Arbeideren" og "Røde Fane" hadde man her sin lokalavis "Bolsjevik" som fikk stor spredning.

I Kristiansand var det egen stand på torget og gateaksjoner med avissalg.

I Bærum var det aksjon både fra MLU og KA-laget i forbindelse med Samorg.-arrangementet der.

Tønsberg var også denne gangen med i det organiserte opplegget - her hadde laget også egen løpeseddel som blei spredd ved siden av avis-salg.

I byer som Lillehammer og Hamar var også avisa dette året spredd av sympatisører på 1.mai.

Ved siden av Trondheim og Tromsø var det i det nordenfjellske en kraftig aksjon i Harstad som denne gang spesielt utpeker seg. 35 nr. av Arbeideren, 35 nr. av Røde Fane og 50 nr. av Ungkommunisten satset man på her - og alt utsolgt.

I og med at man i avisredaksjonen har fått fler-avis-abonnement fra enkeltpersoner rundt om i landet regner vi med at "den røde Arbeideren" (ikke minst) dette år satte sitt preg på 1.mai, i en utstrekning vi er fornøyd med. Vi er i framgang.

Et nytt framstøt er også dette år gjort blant soldatene. For første gang var det organisert salg av K.A.'s og M.L.U.'s aviser innen de væpnede styrker - ikke en brei aksjon - men det første tiltak og med bra resultat.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom - Bærum
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

I Aftenposten for 27.april 1974:

Landsorganisasjonens 75-årsjubileum ble igår markert med en meget godt besøkt mottagelse i Folkets Hus i Oslo. Fagbevegelsens venner og motparter, fra inn og utland, møtte opp for å hylde organisasjonen.

Arbeidsgiverforeningens administrerende direktør, Kaare N. Selvig, var blant de mange gratulanter.

Gavene var mange og vakre. Mest original var nok den Rune Gerhardsen i AUF kom med, en knyttet neve i bronsemalt tre. Gavens opprinnelse er noe diffus. Den har smykket toppen av stangen til en fagforeningsfane, og ble nylig funnet henslengt i en kjeller i Arbeiderpartiet på Youngstorvet.

LO's arrangementer prydes ikke lenger av røde faner. Vi kunne igår ikke få øye på en eneste en, hverken utenfor eller inne i Folkets Hus. De eneste vi så var på et maleri som gave fra NKL.

Gaven fra LO's motpart, Norsk Arbeidsgiverforening, var også et maleri av Johs. Müller i 1907 og med et idyllisk motiv, en fjellelv i rolig flyt gjennom grønt landskap.

LO-jubileet har hatt en forholdsvis beskjeden ramme. Middagen som Oslo Kommune ga torsdag kveld og mottagelsen igår har vært de eneste større arrangementer.

Red.anm.: Tiltredes.

Nedenstående helsides annonse i Arbeiderbladet (tillegget) for 25. april 1974 får prisen som månedens vits.

Landsbanken har vært fagbevegelsens bank siden 1920-åra.

Landsorganisasjonen og fagforbundene eier banken.

Faglige tillitsmenn styrer bankens virksomhet.

Vår hovedoppgave gjennom mer enn femti år

har vært å tjene de fagorganisertes interesser.

Vi har gått foran med låneordninger

for vanlige arbeidsfolk.

Vi var først med sparelån.

Vi er den eneste forretningsbanken i Norge der de ansatte er representert i bankens styre.

Som fagorganisert har du rett til å vente

at Landsbanken tar mer omsyn til din stilling

og dine behov for råd og lån enn andre banker.

Som fagbevegelsens bank prøver vi å gjøre det.

Har du konto i Landsbanken, er du sikker

på å få lån når du trenger det.

 Landsbanken hilser fagbevegelsens medlemmer ved Landsorganisasjonens 75 års jubileum.

landsbanken a

Youngs gt 11, Oslo 1. FILIALER: Oppdal, Trondheim, Haugesund, Valle Hovin. AVDELINGSKONTORER: Bergen, Fredrikstad, Rindalen.

Ikke bedre vi husker var det i denne banken at Knut Jahr, Knudsen-Holter og Olav Thon kunne ta en tur innom for så å komme ut igjen med adskillige millioner. Ikke bedre vi husker var det denne banken som også finansierte banksjef Draglands bygging av 24 luksusboliger i Bærum.

Et annet klipp fra Arbeiderbladet 27.april i år:

Arbeiderbladet

Lørdag 27. april 1974 - Nr. 96 - Løssalg kr. 1.50

Arbeidernes Ungdomsfylking hadde blant kassert skrot i Folketeatrets kjeller funnet en praktfull knyttneve, skåret i tre, som montert på en liten sokkel må være som skapt for LO-formannens skrivebord.

Aspengren med den støvete, henslengte knyttneve.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Enhet under arbeiderklassens ledelse

UTDRAG AV TORE HEMS TALE PÅ
VEGNE AV KOMMUNISTISK UNIVER-
SITETSLAG VED 1.MAI-FESTMØTET
I TØYEN SAMFUNNSHUS:

Kamerater og venner:

De fleste studentbevegelser vil i vår tid være dømt til å spille en ytterst beskjeden rolle i det politiske liv - så lenge de består som studentbevegelse.

I Kommunistisk Universitetslag har vi også i noen grad diskutert vår egen rolle, og vi har innsett at vår virksomhet er håpløs og nyttesløs dersom den fortsetter å finne sted bare innen universitetsmiljøet. Derfor ser vi på vår kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund som en viktig ting, og vi håper det kommer flere anledninger for oss til å styrke og utvide samarbeidet slik vi har vist det i dag.

Fordi studentenes frie arbeidssituasjon gjør det relativt lett for dem å gi uttrykk for sine politiske syn, er det lett å overvurdere det som skjer på universitetet. Ved at jeg kort sier litt om studentbevegelsens historie fra slutten av seksti-åra og til i dag, vil jeg vise hvilken beskjeden rolle bevegelsene på universitetene har spilt.

"Studentbevegelsen" ble som sagt et begrep både i Norge og andre europeiske land i siste halvdel av sekstiåra. Til å begynne med var det universitetssaker og krigen i Vietnam som var de viktige sakene her ved universitetet. Jeg tror absolutt det er riktig at inntrykkene av hva som skjedde i Indo-Kina hadde en stor betydning for den politiske utvikling på universitetet. Ledende innen mange av denne bevegelsens felter sto forløperorganisasjonene til det som i dag kaller seg AKP, det var SUF og MLG. Men disse gruppene greide heller aldri på en tilfredsstillende måte å forstå på en marxistisk måte det som skjedde rundt dem og den kampen de selv deltok i. Hele tiden var den politikk de sto for en politikk av spontanistisk karakter - og konsekvensene av dette skulle komme til å vise seg tydelig i perioden etter det oppsvinget vi i 1970 fikk i arbeiderklassens streikekamper. Riktignok støttet man streikene ved Norgas, Sauda og Sporveien, men man hadde aldri noen riktig forståelse av bakgrunnen for streikebevegelsen, og nettopp derfor kunne man ta så grundig feil i fortsettelsen som man gjorde. Senere har det spontanistiske ved denne gruppens politikk blitt tydeligere og tydeligere. Deres politikk har etter dette stort sett bestått i å kaste seg på enhver bevegelse og retning som kommer opp i tia.

Studentene har aldri utgjort noen egen homogen gruppe. På universitetene vil man til enhver tid finne en avspeiling av klassemotsetningene i samfunnet forøvrig - de som forsøker å tilsløre dette forholdet tjener på ingen måte arbeiderklassen. En annen viktig ting er at man i universitetsmiljøer alltid vil finne mange som av overbevisningsgrunner velger å innta klassestandpunktet til en annen klasse enn den de selv tilhører.

Dette henger sammen med mange ting, blant annet det at en stor del av studentene kommer fra - og senere vil ha - ne innenfor mellomlagene i samfunnet. Disse mellomlagene finner i likhet med småborgerskapet sin situasjon stadig mer og mer usikker, og de inntar begge en vaklende holdning. Når så de som selv proklamerer seg som marxist-leninister ikke makter å stå fram med noe annet enn en rent spontanistisk politikk, måtte det med nødvendighet gå slik det har gått - at hele bevegelsen blir underlagt en småborgerlig ledelse.

Jeg har som sagt ikke gått gjennom dette fordi jeg ønsker å vise at studentbevegelsen og det som skjer på universitetet er så spesielt viktig. De erfaringene som kan trekkes fra utviklingen i universitetsmiljøet kan i det hele tatt bare tillegges særlig vekt i den grad disse erfaringene kan tjene til å gi bedre erfaringer nettopp om mellomlagenes stilling og politiske adferd, i den grad det kan bedre vår forståelse av de mange venstreorganisasjonenes småborgerlige karakter og i den grad vi kan høste erfaringer om hva det fører til når klassegrensene tilsløres på en konsekvent måte.

I dag tjener det liten hensikt å ha noen forventninger til de småborgerlige gruppene som fortsatt har en viss støtte på universitetet. Vår kritikk av disse gruppene skal ikke være rettet inn for å forbedre disse organisasjonene selv, men bidra til å avsløre gruppenes politiske karakter for de av medlemmene og sympatisørene som har blitt villedet av disse gruppenes hyklerske bruk av enkelte begreper fra marxismen.

I Kommunistisk Universitetslag er vi klar over hvor nødvendig det er for oss å knytte kontakter til arbeiderklassens mest framskredne lag. Vi mener at våre viktigste roller som kommunister nettopp vil vise seg i hvorledes vi makter å stille oss under denne klassens ledelse - ledelse konkret, faktisk og praktisk. En vesentlig oppgave vil vi kunne fylle ved å forsøke å skaffe de opplysninger og kunnskaper som klassen vil trenge for å kunne føre sin kamp framover. Videre vil mange studenter på grunn av sin frie arbeidssituasjon ha gode muligheter til å støtte praktisk opp om ulike aksjoner som klassen står for. I situasjoner med streiker vil vi se det som vår oppgave å gjøre hva vi kan for å utbre propaganda om streikenes politiske betydning, men vi vil også satse mye på økonomisk å støtte streiker som måtte oppstå.

Vi mener altså at skal et lag av vår type kunne bevare sin progressive karakter er det nødvendig at vi stiller oss under arbeiderklassens ledelse, og at vi styrker vår teoretiske forankring i marxismen. For å kunne underlegge oss arbeiderklassens ledelse blir det i det lange løp avgjørende at vi kan la vårt arbeid skje i tilknytning til det vi

kan kalle et kommunistisk senter i klassen selv.

Når det gjelder den vekt vi vil legge på det teoretiske arbeidet henger det sammen med at vi har sett de konsekvenser et fjernt forhold til den marxistiske teorien har fått f.eks. for AKP-gruppa. Dessuten er det slik at mange også innen vårt lag har tatt arbeiderklassens klassestandpunkt av overbevisningsgrunner - et grundig kjennskap til den marxistiske teorien vil kunne være meget viktig for å hindre at dette for mange blir et sidestepp i en kort periode av deres liv. En vanlig misforståelse er det nok at studenter vanligvis er teoretisk interessert. De fleste av oss i KUL har gjennom vår studietid erfart at dette nok ikke er riktig. Vi legger i Kommunistisk Universitetslag bevisst vekt på teoretisk arbeid fordi vi mener det er viktig med hensyn på den sak vi vil kjempe for, og vi har allerede ved flere anledninger støtt på den markante teorifientlighet som er så utbredt særlig innen AKP-gruppa.

En av våre særegne oppgaver som et universitetslag blir å utvikle den marxistiske vitenskapen. Nettopp i dette arbeidet blir det særlig viktig for oss å være klar over hvorledes vi i dette arbeidet kan komme til å tjene borgerskapets interesser istedet for arbeiderklassens.

Det er mange eksempler på hvorledes såkalt marxistisk forskning har kommet til å tjene borgerskapet. Både innen skoleverket og på universitetet ser vi i dag hvorledes borgerskapets krav og behov når det gjelder utdanning ivaretaes. Fordi det på flere måter tjener borgerskapet, ser den herskende klassen seg i dag tjent med at de autoritære forhold som tidligere preget universitetet tilsynelatende erstattes med nye former. Mye marxistiskorientert forskning har borgerskapet i dag sett seg istand til å integrere og dermed ufarliggjøre. I KUL må vi være oppmerksomme på dette forholdet - og på lengre sikt er våre muligheter til å stå imot en slik integrering i systemet igjen forbundet med om det oppstår et nytt kommunistisk senter som også kan lede den forskning vi bedriver.

På vegne av Kommunistisk Universitetslag vil jeg på denne 1. mai gi våre revolusjonære hilsener til Kommunistisk Arbeiderforbund. Kamerater - dere har tatt de første viktige skritt mot dannelsen av et revolusjonært parti for arbeiderklassen i Norge - det er en stor oppgave og et stort ansvar. Vi ønsker dere all mulig framgang i dette arbeidet - i Kommunistisk Universitetslag mener vi alvor ved å stå fast på parolen: "Enhet studenter - arbeidere - under arbeiderklassens ledelse".

Gjenreis klassesamarbeidet!

Klubbformann Kjell Fiskerud er en av de ledende faglige tillitsmenn blant de såkalt uavhengige sosialistene i Sosialistisk Valgforbund. Han er også en av de etablerte fagforeningsfolk som AKP og dets organ "Klassekampen", ynder å lefle med og trykke til sitt bryst. (Til gjengjeld har AKPs Pål Steigan - den unge mannen som "nærer den dypeste kjærlighet til arbeiderklassen" - fått seg en taburett i Fiskeruds bedrifts-klubb.)

Fiskerud er en av dem som skal delta i SVs og AKPs "gjenreisning av LO som kamporganisasjon". Hva dette skal bety, har Fiskerud nylig gitt uttrykk for i en debatt i Aftenposten. I sitt andre innlegg i denne debatten (1. april i år) finner den fagopposisjonelle Fiskerud det nødvendig å presisere om sitt første innlegg:

"Innlegget var ment som et forsøk på å skape en viss balanse i vurdering av begrepene lovlig eller ulovlig streik, og ikke som et betingelsesløst forsvar for ulovlige konflikter eller avtalebrudd."

I sin videre avbalansering understreker Fiskerud:

"Jeg vil henvise til mitt første innlegg hvor jeg gjorde oppmerksom på at ulovlig streik, og lovlig også for den saks skyld, aldri har representert noen belastning av

størrelse for norsk arbeidsliv, tvertimot, norsk industri har hatt helt fra frigjøringen og fram til i dag et meget rolig arbeidsforhold. Dette skyldes ikke minst ansvarsbevisst holdning fra fagbevegelsens side."

Fiskerud er så litt snurt over at Aftenposten ikke forstår å verdsette dette arbeidet fra tillitsmennenes side:

"Denne vilje til konstruktivt arbeid for å ta del i bedriftens utvikling, sette seg inn i kompliserte økonomiske forhold, sette seg inn i vanskelig teknologisk terminologi har ikke alltid vært lett, særlig når man samtidig skal ivareta også den lønsmessige side."

Det er ifølge Fiskerud mangel på vett hos arbeidsgiverne som fører til ulovlige streiker:

"Jeg vil gjenta at dersom de småkonflikter som har vært registrert som ulovlige, hadde blitt underlagt en skikkelig og vettug behandling fra arbeidsgiversiden på et tidlig tidspunkt ville det aldri blitt noen konflikter."

Norsk Arbeidsgiverforening har nemlig tatt seg den utilgivelige frekkhet å forfekte arbeidsgivernes interesser (!):

"Saken er vel heller slik: N.A.F. har utviklet seg til å bli en ren interesseorganisasjon, som ikke er innstilt på å spille en konstruktiv rolle i å skape et levlig samfunn for alle."

Derimot er "verkstedgulvet" fullt innstilt på å samarbeide:

"Hele organisasjonen (NAF) oser av proteksjonisme, dersom man har fulgt med i de konferanser som er arrangert av samarbeidsrådet LO-NAF skulle det ikke være vanskelig å registrere at konstruktiv vilje til å samarbeide kommer fra verkstedgulvet."

Altså: Kamp for å få arbeidsgiverne til å samarbeide - dette er innholdet i den gjenreiste kamporganisasjonen LO til SV og AKP. Vi er overbevist om at NAF virkelig fryser på ryggen av redsel for slike klassesamarbeidskjempere!

Korrupsjon i... Forts. fra side 1

dividenden bli mindre. Med andre ord: Kreditorerne ville få mindre. Vi derimot nærer ingen bekymring for disse. Kjenner vi kapitalistene rett, og det gjør vi, så er sikkert risikoen innebygget i rentesatsen. Det vi ønsker, i motsetning til Aftenposten, er å avsløre det mer eller mindre korrumperte borgerlige statsapparatet.

Bortsett fra nevnte artikkel i Aftenposten og et oppslag i Aftenpostens avløpsorgan Verdens Gang har det vært helt stille om korrupsjonssaken. Bystyret, som er Kemnerens overordnede instans, har ikke berørt saken med et ord, tiltross for at det i bystyret sitter folk som smykker seg med betegnelsen sosialister og kommunister.

Det er kjent at Aftenpostens artikkel har skapt uholdbare tilstander for kemnerfolk på "gulvplanet". Underordnede funksjonærer, hvis jobb er ubehagelig nok fra før, blir i sitt arbeid konfrontert med sine sjefers misligheter. Funksjonærenes fagforening, Avd. 195 av Norsk Kommuneforbund, har til dags dato ikke løftet en finger for å beskytte sine medlemmer. Dette er ikke overraskende, men et bevis på fagbevegelsens integrering i statsapparatet.

Ikke så rent sjelden begjærer Kemneren et firma eller en person konkurs på grunn av skatte- eller avgiftsrestanser. I bostyret blir da Kemneren eller en han delegerer, medlem. Bostyrene foreslår selv sitt honorar og det er blitt godkjent honorarer opptil 120 kr. timen. En ganske pen timelønn når en tar i betraktning at arbeidet utføres i kommunens kontorer og kontortid.

AKP om kvinnefronten

Gunn Johansen som sto øverst på Rød Valgallianses Stortingsliste i Aust-Agder, har opptrådt som gjesteskribent i bladet Sørlandet for 6. april 1974. Artikkelen bærer tittelen Kvinnefronten - er det noe rødt og venstrevridd? For at ingen skal sveve i den villfarelse sitterer vi litt fra Gunn Johansens artikkel: "På Kvinnefrontens landsmøte i Bergen ble det slått fast: Kvinnefronten er en partipolitisk uavhengig organisasjon som samler ulike grupper av kvinner i arbeidet mot økonomisk, politisk, kulturell og seksuell undertrykking og utbytting. Kvinnefronten ønsker å samle flest mulig kvinner på grunnlaget KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING. Kvinnefronten er altså en masseorganisasjon for kvinner der vi i motsetning til de politiske partiene kan samles på tvers av sosiale og partipolitiske skillelinjer."

Artikkelforfatteren synes å være litt redd for at Kvinnefrontens deltakelse i aksjonen "Bort med moms på matvarer" kanskje kunne karakteriseres som noe venstrevridd så hun skynder seg å slå fast at denne aksjonen var tverrpolitisk. Gunn Johansen (AKP's kvinne i Aust-Agder) slutter sin artikkel med en virkelig brei og samlende appell: "Men kom igjen høyrekvinner, Røde Korskvinner, husmorforeningsmedlemmer og medlemmer i Santalmisjonen. Kvinnefronten er partipolitisk uavhengig orga-

nisasjon - en masseorganisasjon og står vi samlet her, kan samfunnet vårt bli bedre å leve i både for kvinner og menn!"

...

NEKTET INNTATT!

Innlegget vi gjengir nedenfor er nektet inntatt i Asker- og Bærums Budstikke. Vi noterer at redaksjonen mente en del av innlegget var uleselig - hva nå det måtte bety. Vi har en mistanke om at redaksjonen mangler alminnelig gangsyn, for ikke å snakke om det politiske.

Vi har også notert oss at Faglig Front i Asker og Bærum har fått boltr seg i Budstikkas spalter. Dette er et helt naturlig resultat av "Stikkas" småborgerlighet. Småborgerne finner hverandre alltid.

Kommunistene har alltid hatt vanskeligheter med å komme til orde i borgerpressen. "Ytringsfriheten" og "demokratiet" tillater bare ufarlige elementer å ytre seg. Folk som setter spørsmålstegn ved hele det kapitalistiske system, har som naturlig er, ikke de samme mulighetene til å få spalteplass som småborgerne.

Vi tar oss imidlertid ikke nær av det. Budstikka må få lov til å lefle med sine venner i AKP/SV. Vi kan bare ønske småborgerne lykke til med samarbeidet. Vi tar dette som et tegn på at vår politikk er riktig og at dette er et forsøk på å tie oss ihjel - et forsøk småborgerne bare kan gi opp. Kommunistene har aldri latt seg tie ihjel og i dag mindre enn noensinne.

FAGLIG ARBEIDERFRONT PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN?

I forbindelse med Faglig Arbeiderfronts innlegg i Budstikka 16/4-74 vil vi komme med noen korte kommentarer og spørsmål til parolegrunnlaget. Som kjent er det folk fra SV og A.K.P. som har tatt initiativet til dette arrangement.

Den første parolen "For et sosialistisk samfunn" er etter vår mening nokså ullent sett på bakgrunn av hvem som står bak Faglig Arbeiderfront. Hva mener dere med sosialisme? Er det "sosialisme" å la SV med nasjonalisering og "sosialisering" av banker, bedrifter osv., dvs. et forsøk på å få til en mest effektiv administrasjon av det kapitalistiske samfunnet på kapitalens premisser, eller er det sosialisme under proletariats diktatur, der arbeiderklassen har makta? Hvordan skal man komme fram til sosialismen? Ved parlamentarisk vei i Stortinget eller ved en sosialistisk revolusjon?

Parolen "Gjenreis LO som kamporganisasjon" er et godt eksempel på illusjonsmakeriet til SV/A.K.P. Disse fører fram som arbeiderklassens viktigste

oppgave i den faglige kampen å forme en bred opposisjonsbevegelse i fagforeningene for å skifte ut "de dårlige lederne" gjennom valg, og på denne måten gjøre LO til Kamporganisasjon. Ved å gjøre dette, vender SV/A.K.P. arbeidernes oppmerksomhet bort fra streikekampen og tilliten til egne krefter. Vi mener at fagforeningene i dag er en del av det borgerlige statsapparatet der de fyller ulike økonomiske, ideologiske og juridiske funksjoner som f.eks. det å korrumpere og bestikke visse arbeidergrupper. Det alternative vi som kommunister vil sette opp er den selvstendige klassekampens vei, stille fagforeningene til siden (som ved Norgas, Sauda, Sporveien, og nå sist ved Holmenkolbanestreiken), velge streikekomiteer og anvende den ville streiken som våpen.

Parolen "Kamp mot imperialismen - Full støtte til folkenes frigjøringskamp" er en parole vi kan være enig i. Men i forbindelse med denne parolen vil vi stille Faglig Arbeiderfront noen spørsmål:

Innebærer parolen kamp mot Sovjet-imperialismen og støtte til den kampen arbeiderne i de øst-europeiske landene fører mot den russiske imperialismen?

Innebærer parolen støtte til Kina, Albania, Nord-Vietnam og Nord-Korea som står fremst i kampen mot imperialismen?

Parolene om kvinnene og ungdommen er nok et eksempel på SV/A.K.P.'s perspektiv- og klasseløse frontpolitikk. Av parolene "Full oppslutning om kvinnens kamp for frigjøring" og "Ungdom kjemp for egne krav" (!?), kan vi trekke følgende slutninger: Fru skipsreder Jahre (hvis hun finnes) kan endelig rekke handa til vaskekone Hansen i enhetsfrontens søsterskap og bedriftsøkonomistudent Løvenskiold (hvis han finnes), med pappas penger som solid fundament, kan sammen med yrkesskoleelev Jensen kjempe mot forverra kår. Hvilken borgerlig idyll måtte ikke dette bli! Disse klasseløse parolene bare bekrefter at SV/A.K.P. er helt ubrukelige i den revolusjonære klassekampen.

Kommunistisk Arbeiderforbund har satt opp tre hovedparoler for årets 1.mai-feiring:

1. NED MED KAPITALISMEN - FOR SOSIALISMEN
2. NED MED KLASSESAMARBEIDET - FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN
3. NED MED IMPERIALISMEN - FOR DEN PROLETÆRE INTERNASJONALISMEN

Parolen NED MED KAPITALISMEN - FOR SOSIALISMEN slår fast at alternativet til det kapitalistiske samfunnssystemet er sosialismen under proletariats diktatur.

Det er kapitalismen som er årsak til at borgerskapet beriker seg på arbeiderklassens bekostning. Kapitalistene anlegger bedriftene der det er mest profittabelt, ikke der arbeidsfolk bor. Det vil senke profitten. Kapitalistene setter profitten framfor arbeideren. Mot dette systemet setter kommunisterne det sosialistiske systemet under proletariats diktatur, der arbeiderklassen har den bestemmende makt. Som uttrykket

proletariatets diktatur sier så er dette arbeiderklassens diktatur over alle andre klasser og lag. Dette står i motsetning til det borgerlige diktaturet vi har i dag, et diktatur der et mindretall dikterer et flertall. Parolen slår fast at kampen må rettes mot hele det kapitalistiske systemet, ikke bare mot monopolkapitalen slik "folkevennene" i SV/A.K.P. forsøker å framstille det.

Parolen NED MED KLASSESAMARBEIDET - FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN viser at kommunistenes alternativ til classesamarbeidsideologien, til reformismen, er den revolusjonære klassekampen. DNA og LO har i alle år ført ut classesamarbeidslinja som kort går ut på at arbeidere og kapitalister har felles interesser. Kommunistene må isteden lede arbeiderne inn på den selvstendige klassekampens vei og få arbeidsfolk bort fra reformismen og over på den revolusjonære veien.

Parolen NED MED IMPERIALISMEN - FOR DEN PROLETÆRE INTERNASJONALISMEN slår fast at kommunistene setter opp den proletære internasjonalismen som alternativ til imperialismen. Imperialismen er kapitalismens høyeste stadium. Lenin karakteriserte dette stadium som den utdøende og råtnende kapitalismen. En ser i dag, under imperialismen, at krisene herjer det kapitalistiske systemet i alle deler av verden, f.eks. de stadig valutakrisene, oljekrisa og de økende motsetningene mellom USA og EEC. Byrdene av disse krisene blir lagt på arbeidsfolk og undertrykte i alle deler av verden. Kommunistene ser det derfor som sin hovedoppgave å støtte den kampen de undertrykte land og folk fører mot imperialismen; det er en del av den samme kampen vi her i Norge fører for sosialismen.

Dette er det alternativet Kommunistisk Arbeiderforbund og Marxist-leninistisk Ungdom stiller opp - den proletære internasjonalismen.

De tre hovedparolene vi her har satt opp uttrykker det kommunistiske alternativet til den småborgerlige reformismen - til Faglig Arbeiderfront.

Vi vil ønske alle revolusjonære en riktig god og rød 1.mai, og håper at årets 1.mai-feiring vil bety et skritt framover mot det endelige målet - den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske arbeiderrepublikken.

Bærum lag av Kommunistisk Arbeiderforbund v/Gunvor Heggelund.
Mærum Marxist-leninistiske Ungdomsgruppe v/Arild Amillom.

